

1
KRISTAUS KARALIAUS

Laivas

Tėvų Marijonų
Bendradarbių Draugijos
Savaitraštis

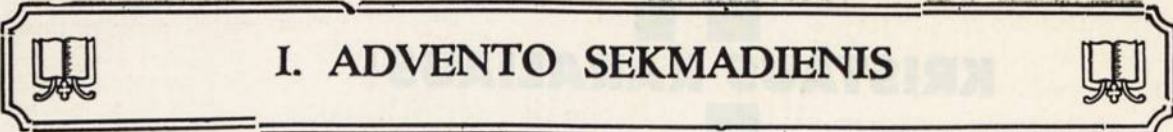

Lekcija ir Evangelija
Lopšinė
Ateik Viešpatie Jėzau!
Dievas gyvena mumyse
Laiškas ir pasaulio pabaiga
Lietuvos laisvės vainikas
Klausimai ir atsakymai
Laiškai iš pragaro
Su mūsų bendradarbiais
Žinios iš katalikiškojo pasaulio
Žinios iš lietuviškojo pasaulio

No. 48 XXXI metai
Gruodžio (Dec.) 1, 1951

I. ADVENTO SEKMADIENIS

Evangelija

Leikcija

Luk. 21, 25-33

Rom. 13, 11-14

ANUO metu tarē Jēzus savo moky-
tiniams: Bus ženklų saulėje, mėnu-
lyje ir žvaigždėse, o žemėje didelio iš-
gąščio tarp tautų dėl smarkaus jūros ir
bangų ošimo, žmonės džiūs iš baimės
belaukdami to, kas turi ateiti visam pa-
sauliui, nes dangaus galybės bus paju-
dintos. Tuomet išvys Žmogaus Sūnų, at-
einantį debesyje su didele galybe ir di-
denybe. Tiems dalykams pradėjus įvyk-
ti, pažvelkite aukštyn ir pakelkite savo
galvas, nes jūsų atpirkimas artėja. Jis
pasakė jiems prilyginimą: Žiūrėkite į
figos medį ir į visus medžius: kai jie
jau duoda iš savęs vaisių, jūs žinote arti
esant vasarą. Taigi, pamatę visa tai į-

BROLIAI Suprasdami laiką, kad jau
mums metas keltis iš miego, nes da-
bar mūsų išganymas arčiau, kaip kada
įtikėjome. Naktis praėjo, o diena prisiar-
tino. Todėl meskime šalin tamsybės dar-
bus ir apsilvilkime šviesos šarvais. Kaip
dieną, elkimės padoriai, nepasiduodami
apsirijimams ir girtuokliavimams, pa-
leistuvavimui ir begėdystei, barniui ir
pavydai, bet apsilvilkime Viešpačiu Jė-
zumi Kristumi.

vykstant, taip pat jūs žinokite, kad Die-
vo karalystė arti. Iš tikrųjų sakau jums,
nepraeis šita giminė, iki visa tai įvyks.
Dangaus ir žemė praeis, o mano žodžiai
nepraeis.

Lopšinė

Stefanija žizytė

Svetimaj pastogėj,
Be savo tėvynės
Vai, užimk patogiai
Prie mano krūtinės.

Už uolų granito —
Štai — saulutė leidžias.
Jau šešėliai krito,
Melsvas rūkas skleidžias.

Tolimi ledynai
Švyti, kaip pašvaistės,
Ir naktis kabina
Melynąsias skraistes.

Susapnuok, vaikeli,
Gimtą mūs padangę,
Mūsų vargšę šalį,
Lietuvėlę brangią.

Kur smagu kvėpuoti,
Kur gyventi miela,
Kur platu dainuoti,
Kur palikom sielą.

Susapnuok, kad bunda
Mūs senovės plienas.
Laisvės varpas — dunda —
Skelbia laisvės dieną.

Vis tamsyn šešėliai
Ant uolų granito;
O mūs tėviškėlėj
Vis naktis be ryto.

Svetimaj pastogėj,
Be savos tėvynės,
Vai, užimk patogiai
Prie mano krūtinės.

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the
Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post
Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U.S.A. \$3.00
yearly, 5c a copy. Editors: Rev. V. Parulis, MIC., Rev. V. Bagdanavičius, MIC.

Ateik, Viešpatie Jėzau!

Kun. Jonas Petrėnas

“Jūsų atpirkimas artėja” (Luk. 21, 28).

1. Didysis laukimas

Paskutinio sekmadienio po Sekminių ir pirmojo Advento sekmadienio Evangelijos yra labai panašios-jos kalba apie paskutinį teismą arba antrąjį J. Kristaus atėjimą į žemę — “teisti gyvųjų ir mirusiųjų”. Šis pasikartojimas nėra be prasmės, mat, Bažnyčia, senuosius liturginius — bažnytinius metus užbaigdamą ir naujuosius pradėdamą, prieš tikinčiųjų akis pastato didingą paskutinio teismo vaizdą ir kviečia visus pamąstyti apie didįjį laukimą, kurį žmonija išgyveno pasitikdama išsiilgtąjį Mėsiją, tautų Gelbėtoją, ir kuris dabar degina visų širdis belaukiant antrojo Kristaus atėjimo paskutinio teismo dieną. Jeigu visa žmonijos istorija, kaip jau esame minėję, yra grįžimas pas Dievą, mūsų buvimo pradžia ir galutinį tikslą, tai šitoji tiesa ypač tinka mąstyti Advento pradžioje, kada mūsų širdyse jau aiškiau suskamba J. Kristaus žodžiai: “Tiems dalykams pradėjus įvykti, pažvelgkite augštyn ir pakelkite savo galvas, nes jūsų atpirkimas artėja” (Luk. 21, 28). Žmonių atpirkimas artėja belaukiant J. Kristaus atėjimo į žemę pirmąjį kartą, o visoje pilnumoje ir visame aiškume šis atpirkimas pasirodys per antrąjį Kristaus atėjimą, kada “kiekvienas bus nuteistas pagal jų darbus” (Apr. 20, 13). Advento liturginis metas pasidaro mūsų gyvenime labai gražus ir prasmingas, nes jis atskleidžia mūsų atpirkimo ir amžinojo gyvenimo tiesas, kurias pradėdame pažinti nuolankiai suklupę prie Betliejaus prakartėlės, o jų visą grožį ir tikrumą išvysime didžiąją Viešpaties dieną — paskutiniame teisme.

2. Advento šviesose

Liturginiai metai, kurie “yra istorinis atpirkimo darbų ir didvyriškų šven-

tųjų minėjimas” (Mario Righetti), daugelio palyginami su gamtos metais ir atskirais jų laikotarpiais. Antai kun. Joseph F. Stedman, rašydamas įžanginį žodį į anglišką mišiolėlį “Missal Manual” (1938), gražiai sugretina metų dalių ypatybes su religiniu gyvenimu Bažnyčioje: trumpėjančios žiemos dienos (4 Advento sekmadieniai) primena artėjantį žmonių atpirkimą belaukiant Išganytojo. Atbundanti pavasario gamta atneša džiugias Velykų šventes, kada J. Kristus, tarsi pasėtas grūdas, iškentėjęs žiemos šalčius, keliasi iš numirusių, įžengia į dangų, atsiunčia šv. Dvasią, kad ją gavusieji galėtų danguje švęsti amžiną pavasarį. Ankstyvoji vasara pradeda tikinčiųjų širdyse brandinti J. Kristaus pasėtajį tikėjimo grūdą (Dievo Kūno šventė) ir vidurvasarį — tais ilgaisiais sekmadieniais po Sekminių — rengia tikinčiuosius piūčiai arba derliaus metui, kada krintą medžiu lapai ir rudenėjanti gamta atneša Visų Šventę, Vėlines, pro mirtį ir skausmą vedančias mus į dangiškojo Šeiminko kluonus (amžinybę). Tikrai tai gražus ir prasmingas palyginimas! Šiuo tarpu mums daugiau rūpi arčiau išžiūrėti į žiemos laikotarpį — Adventą, tas trumpėjančias žmonijos laukimo ir vilties dienas.

Niūrios ir sunkios Advento dienos! Apmirusi gamta tarytum sunkiai alsuoja ir ilgėsingai prisimena praėjusią vasarą, pilną gyvybės ir džiugesio. Trumpėjančios dienos dar mažina dienos šviesą ir žmones uždaro kambariuose prie elektros šviesos. Vakarais susirinkę šeimos nariai pasakoja vieni kitiems ilgas istorijas, dažnai jau kelis kartus kartotas, bet vis naujai išgyvenamas ir atjaučiamas. Visų viltys nukrypsta nejučiomis į pavasarį: “O kad sveiki sulauktume pavasario šilumėlės! Tada vėl nauja viltimi ir drąsesnia širdimi kibsime į darbų!”.

Ar ne tokios pat nuotaikos slėgė žmonės prieš J. Kristaus atėjimą, kada žmonės gyveno tikrąjį Adventą ir laukė jau pirmiesiems tėvams žadėtojo Gelbėtojo? Ar patrijarkų ir pranašų akys ilgėsingai nekrypo į Naujojo Įstatymo saulę — J. Kristų, kuris “išgelbės savo tautą iš jų nuodėmių” (Mt. 1, 21), atneš lauktąjį širdies pavasarį, kada vėl galės kreiptis į Dievą: “Tėve mūsų, kurs esi danguje”? Ar nesvajojo susirinkę šeimos nariai apie tą palaiminimą, kuris aplankys jų namų židinį ir išrinks iš jų tarpo mergaitę, kuri “pagimdys sūnų, vardu Jėzus” (Mt. 1, 21)? Taip, pirmąjį žmonijos Adventą gaubė atgailos dvasia už nuodėmes, tačiau pro ją gaivalingai jau veržėsi vilties ir geresnių laikų aušra, juos jau stiprino žodžiai: “Jūsų atpirkimas artėja” (Luk. 21, 28). Niūrujį Advento ir laukimo metą gaivino tada, kaip ir dabar, švč. P. Marija, Nekaltai Pradėtoji išrinktoji Dievo duktė, Atpirkėjo Motina Marija, kuri išblaškys nakties tamsybes ir širdyse paskleis didžią šviesą, skelbiančią artėjantį dienos prailgėjimą — Užgimimą. Jau artinosi diena, kada gaivinantis lietūs suvilgys iškepusią nuo sausros žemę ir debesis išlys žemėn Teisingąjį!

Tokios tat nuotaikos ir žmonių lūkesčiai gaubė pirmąjį Adventą, tokios pat mintys ir mąstymai žadina ir mus, turinčius jau savo tarpe Atpirkėją ir jį tikėjimu išpažįstančius. Kiekvienas Adventas yra ir mūsų dvasinio atgimimo ir atsinaujinimo metas, rengias mūsų širdyse kelią dieviškajam Kūdikiui, gimstančiam mūs širdyse per gyvą tikėjimą ir malonę. Krikšto diena — tai mūsų Betliejaus prakartėlė, atnešusi mums pirmąjį susitikimą su Kristumi. Kunigo įteikta deganti žvakė, tarytum ana stebuklingoji Užgimimo žvaigždė, lydi mus gyvenimo keliu į te, kur žaruoja didžioji Viešpaties dienos šviesa, kur per ugnį ir žaibus ateina teisingasis Teisėjas “teisti gyvųjų ir mirusiųjų”. Baltasis krikšto rūbas — tai brangiosios Rytų šalies išminčių dovanos, daug brangesnės už auksą, smilkalus ir mirą, mat, jis suteiks mums teisę dalyvauti Avinėlio pergalės

puotoje, kuri visoje pilnybėje pasireikš antrojo J. Kristaus atėjimo metu.

3. Keleivystės metas

Apaštalas Petras, rašydamas pirmame savo laiške paraginimą gyventi tikrai krikščioniškai, dabartinį žmonijos gyvenimą vadina “keleivystės metu” (1 Petr. 1, 17). Šis keleivystės metas ypač dera prisiminti Advento liturgijoje, kuri tikrumoje mūsų dvasios akis kreipia į antrajį J. Kristaus atėjimą, įvyksiantį pasibaigus šiai žemiškajai mūsų keleivystei, paskutinę teismo dieną, “kada dangus sudegintas pragaiš ir elementai ugnies karštyje sutirps” (2 Petr. 3,12). Visas dabartinis atpirktosios žmonijos gyvenimas yra ilgas ir laiko tekmėje trunkantis Adventas — laukimas antrojo Kristaus atėjimo. Šv. Jonas Apreiškimo knygą užbaigia tuo didžiuoju šauksmu, kurį kartoja visa kūrinija ir laukia šio atėjimo, kuris ateis kaip vagis naktį: “Taip, aš veikiai ateinu. Amen, ateik, Viešpatie Jėzau!” (Apr. 22,20). Šis šauksmas “Ateik, Viešpatie Jėzau” yra ne vien pagrindinis Advento meto šauksmas, bet ir balsas viso mūsų religinio gyvenimo, visos Bažnyčios, kuri pasipuošusi kaip sužadėtinė, per amžių bangas keliauja pasitikti savo dieviškojo Sužadėtinio, kad laiko pabaigoje galėtų švęsti pergalės šventę ir galutinai užbaigti atpirkimo darbą. Nuo ankstyvojo varpo dūžio iki vėlybojo “Viešpaties Angelas” skamba per dienų dienas šis šauksmas — “Ateik, Viešpatie Jėzau”; nuo pirmojo Advento sekmadienio iki paskutinio sekmadienio po Sekminių veržiasi šis balsas visose mūsų maldose ir prašymuose — “Ateik, Viešpatie Jėzau”; nuo pirmojo mūsų kryžiaus ženklo, dar tuomet motinos rankos pagalba padaryto, iki paskutinio mūsų akių pakėlimo į kryžių mirties patalę, visur aidi didelis, nenumaldomas ir nepertraukiamas — “Ateik, Viešpatie Jėzau!” Tokiu tat būdu visos mūsų dienos tampa vienas didžiulis Adventas, visais ženklais ir stebuklais šaukiąs; “Ateik, Viešpatie Jėzau!”

Laikas ir pasaulio pabaiga

Kun. J. Budzeika, MIC.

VISA, kas yra pasaulyje, turi savo pradžią ir savo pabaigą, ir, išskyrus žmogų, čia nėra nieko amžino. Tiesa, mirtis paliečia ir žmogų, tačiau šis jos palietimas nėra žmogaus sunaikinimas, bet tik jo pasikeitimas. Kaip atskiri pasaulio kūriniai, taip ir visas pasaulis yra atsiradęs laike, turi Dievo nustatytą sau buvimo laiką-turi pradžią ir turi pabaigą. Pasibaigus nustatytam buvimo laikui, pasaulis turės išnykti. Kokių būdu jis išnyks, yra sunku pasakyti. Šv. Petras savo antrame pastoraciniame laiške rašo: "Viešpaties diena ateis kaip vagis; tuomet dangus su dideliu smarkumu praeis, elementai nuo karščio sutirps, o žemė ir ant jos esamieji dalykai bus sudeginti" (2 Petr. 3, 10). O jei pasaulį palyginsime su didžiule šventove, kurioje gyvena, meldžiasi ir Dievą garbina įvairių rasių, tautų ir kalbų žmonės, tai su juo bus panašiai kaip ir su Jeruzalės šventove, apie kurią V. Jėzus pasakė: "Ištiesų sakau jums, neliks čia akmenis ant akmenis, kurs nebūtų išgriautas" (Mat. 24,2).

V. Jėzus pranašavo apaštalams apie Jeruzalės išgriovimą ir apie pasaulio pabaigą. Tos abi V. Jėzaus pranašystės yra tarp savęs panašios ir šv. Rašte abi sujungtos į vieną, kad įvykus vienai, žmonės tikėtų ir kitai. Kaip Jeruzalė buvo išgriauta ir sunaikyta, dėl kurios net pats V. Jėzus savo laiku verkė, taip bus sunaikytas ir visas pasaulis. Visa kas turi pradžią, turi ir pabaigą. Dėlto jokių abejonių nėra. Tik klausimas, kada tai bus?

Apie šį sunaikinimo laiką V. Jėzaus teiravosi ir apaštalai: "Pasakyk mums, kada tai bus ir koks tavo atėjimo ir pasaulio pabaigos ženklas?" (Mat. 24,3). Į apaštalų klausimą, "kada tai bus?", V. Jėzus atsakė: "Anos dienos ar valandos niekas nežino nei angelai danguje, nei Sūnus, tik vienas Tėvas (Mork. 13, 32). Ir kitoje vietoje: "Ne jūsų dalykas

žinoti laikus ir valandas, kurias Dievas nustatė savo valdžia." (Apd. 1,7). Taigi tikrąjį laiko paslapties raktą turi tik vienas Dievas savo rankose. O žmogui jis žinoti yra ne tik nenaudinga, bet dar net žalinga. Juk ką žmogus darytų, jeigu jis žinotų, kada jis mirs? Jis tuojaus pat pasidarytų niekam nenaudingas. Dievas to nenori. O pasaulio pabaigos laikas, yra visos žmonijos laikas. Todėl jo Dievas niekam iš savo tvarinių ir nepasakė.

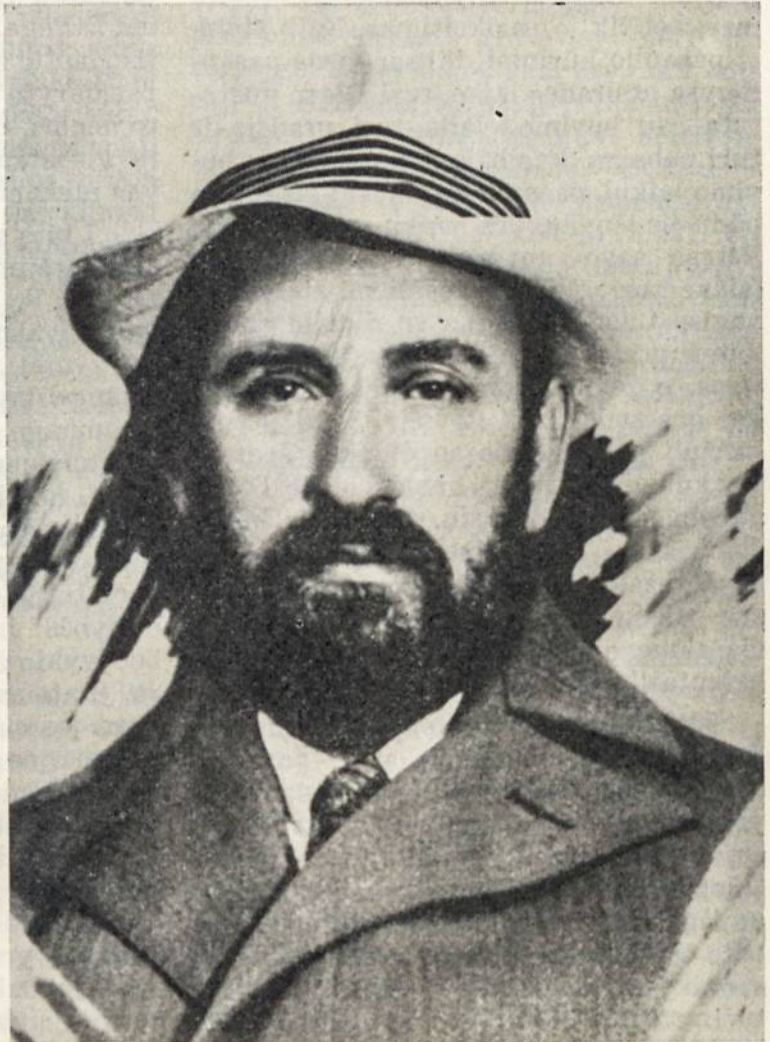
Į kitą apaštalų klausimą. "Koks bus tavo atėjimo ir pasaulio pabaigos ženklas?", V. Jėzus atsakė, nurodydamas daug įvairių ir gana ryškių aplinkybių bei žymių, apie kurias mes skaitome Evangelijoje. Jos pasireiškė įvairiais neramumais, sukrėtimais, karais, ligomis ir kitomis nelaimėmis. Tačiau, joms vykstant, nereik jų išsigąsti ir bijotis, nes jos nekalba tiesinginiai apie laiką, bet tik apie įvykį laike, apie tai, kas kada nors turės atsitikti. Todėl visos tos aplinkybės ir nėra tikrąja prasme laiko, bet įvykio ženklai. Panašiai kaip ir audra, ji ateina, bet neužklumpa staiga, nes pirm jos eina įvairūs ženklai, kurie kalba apie jos artėjimą, bet nieko nepasako apie atėjimo laiką: kuriuo laiku ji ateis.

Jeruzalės išgriovimo pranašystėje aiškiausia žymė buvo. "Kada pamatysite Jeruzalę, apsupamą kariuomenės, žinokite, kad jos sunaikinimas arti. Tuomet kas yra Judėjoje, tas tebėga į kalnus, kas viduje miesto, tie teišėina, ir kas apylinkėje, teneina į jį" (Luk. 21, 20-21). Todėl sakoma, kad krikščionys, žinodami šitą pranašystę, iš Jeruzalės nelaimių išsigelbėjo. Pamatę romėnų kariuomenės artėjimą jie, iš Jeruzalės pasitraukė. Žydai, ne krikščionys, kurie Kristui ir Jo žodžiams netikėjo, žuvo.

Pasaulio pabaigos pranašystėje aiškiausia V. Jėzaus pasakytoji žymė yra: "Evangelija turi būti pirma paskelbta visoms tautoms" (Mork. 13, 10). Ir kitoje vietoje: "Jeruzalė bus mindoma pa-

gonių, iki pasibaigs pagonių laikai” (Luk. 21, 24). Pagonių laikai pasibaigs per Evangeliją, kada Evangelija užviešpataus visą pasaulį, visas tautas. O tai, atrodo, atsitiks Bažnyčios kulminaciniame žydejimo laikotarpyje. Jau du tūkstančiai metų baigiasi, kaip Bažnyčia yra pasaulyje. Per šį savo laikotarpį ji padarė labai daug gero žmonijai, turi savo

pyje Evangelija bus paskelbta visoms tautoms, visos tautos ja kvėpuos ir pagonių laikai išnyks. Jam pasibaigus, kils vėl įvairūs karai, sąmišiai ir neramumai, ir jie jau bus paskutiniai. Šv. Jonas savo Apr. knygoje rašo: “Aš mačiau angelą, nužengiantį iš dangaus, turintį gelmės raktą ir didelę grandinę savo rankoje. Jis nutverė slibiną, senąjį žaltį, kurs yra

PROF. PRANAS DOVYDAITIS,
atetinėnkijos tėvas, pasirašęs Lietuvos nepriklausomybės paskelbimo aktą. Fotografija vaizduoja jį nenusiskutusį, nes ką tik išėjusį iš Marijampolės kalėjimo 1933 m. Į kalėjimą jis buvo padėtas už tai, kad reikalavo didesnių teisių katalikiškam auklėjimui ir veikimui.

istorijoje gražių ir didingų momentų, tačiau dar savo pilnumos neparodė. Ta pilnuma turi ateiti. Šv. Jonos savo Apreiškimo knygoje šį B-čios laikotarpį vadina tūkstanmečiu laiku, “Avinėlio vestuvėmis”, Avinėlio vestuvių pokiliu; “Dievo viešpatavimu.” Šis laikas pasižymės didele Dievo meile ir ramybe. Bažnyčia bus visoms tautoms šv. Motina, ir visos tautos jos klausys. Šiame laikotar-

velnias ir šėtonas, surišo jį tūkstančiui metų, įmetė į gelmę ir užrakino, ir padėjo ant jos antspaudą, kad nebesuvedžiotų daugiau tautų, iki pasibaigs tūkstantis metų; paskui jis turi būti paleistas trumpam laikui.” (Apr. 29, 1-3).

Apreiškime tūkstantis metų yra pasakytas šv. Dvasios. Ar Ji pasakė ta pacia prasme, kaip mes suprantame, ar kita, nežinome. Šv. Petras, kalbėdamas a-

pie pasaulio pabaigą, sako, kad "Viena diena pas Viešpatį, kaip tūkstantis metų, ir tūkstantis metų, kaip viena diena" (2 Petr. 3,8). Todėl ir kokį laikotarpį sudaro tas tūkstantis metų, neaišku.

Kad pasaulis turi savo pabaigą, ir kad ji kiekvieną dieną artėja, žinoti yra gera, tik ją reikia suderinti su savo asmeniškąjo gyvenimo pabaiga mirtimi. Nėra jokios prasmės gilintis į visatos katastrofą, užmiršus savo gyvenimo pabaigą, kuri gali įvykti kiekvienu momentu. Pasaulis gali gyventi ilgai, o žmonės miršta kasdien. Pagaliau tie vi-

satos pabaigos ženklai daugiau ar mažiau pasikartoja ir kiekvieno žmogaus gyvenime, ir jie visi primena jo pabaigą. Su mūsų mirtimi pasibaigs mūsų pasaulis.

Visos tos V. Jėzaus pranašystės, išpėjimai, pamokymai yra dideli begalinės Jo meilės ženklai. V. Jėzus nepaliko mūsų aklam nežinojime. Kas mums yra naudinga, Jis viską pasakė, ir pats nuolat budi prie mūsų per šv. Dvasią. Todėl Jo žodžius svarstykime ne su baime, bet su meile, meldamiesi.

Lietuvos laisvės vainikas

Arkivyskupas Jurgis Matulaitis-Matulevičius, MIC užbaigia karaliaus Mindaugo siekius

PRAEITĄ kartą matėme, kad lietuvių pastangos vesti nepriklausomą nuo kaimyninių tautų bažnytinį gyvenimą tęsėsi nuo Mindaugo laikų per ištisus šimtmečius. Ir todėl nenuostabu, kad tautinės laisvės išvakarėse dar rimčiau ir gyviau buvo susirūpinta ir bažnytinio savistovumo. Į jį vedė tiesiausias kelias — bažnytinės provincijos įkūrimas.

1. Pirmieji žygiai

Jau 1906 m. lietuviai kreipėsi į popiežių Pijų X (šiemet paskelbtas palaimintuoju) prašydami: 1). Lietuvos katalikų reikalus tvarkyti nepriklausomai nuo lenkų; 2). Vilniaus vyskupą pakelti į arkivyskupiją ir su Žemaičių bei Seinų vyskupijomis sudaryti bažnytinę provinciją; 3. Arkivyskupu ir vyskupais skirti tik lietuvius. — Šešioms metams praslinkus panašų prašymą tam pačiam popiežiui įteikė 80 Vilniaus vyskupijos kunigų. Aišku, šimtmetinius trūkumus iš šaknų ir greitai išrauti nebuvo lengva. Betgi lietuviai nesiliovė nuolat šio klausimo judinę. Štai, 1917 metais šiuo reikalu šv. Tėvui Benediktui XV įteikiami net trys prašymai: rugpiūčio 10 d. Vilniaus ietuviškų draugijų; lapkričio mėnesį — Šveicarijoje susidariusios lietuvių delegacijos; gruodžio 30 d. — Vilniuje veikiančios Tautos Tarybos.

Nors karinės suirutės metu Popiežius Vilniaus vyskupijos dar negalėjo pakelti arkivyskupija, tačiau vis dėlto jau ženge didelį žingsnį pirmyn: Vilniaus vyskupu 1918 m. paskyrė lietuvių kun. Dr. Jurgį Matulaitį-Matulevičių, MIC.

2. Laisvei patekėjus

1918 m. vasario 16 d. paskelbus Nepriklausomybę, Lietuvos ribose radosi Vilniaus, Žemaičių ir Seinų vyskupijos. 1921 m. nutilus laisvės kovoms ir 1923 m. išlaisvinus Klaipėdos kraštą, bažnytinė padėtis pakito. Iš Vilniaus vyskupijos, kurią valdė vysk. J. Matulaitis-Matulevičius, MIC., laisvoj Lietuvoje teliko 5 dekanatai, 63 bažnyčios ir 82 kunigai, kurie aptarnavo apie 215,000 katalikų. Šiai daliai tvarkyti vysk. Matulaitis paskyrė iš Vilniaus 1922 m. lenkų ištremtą kan. Juozą Kuklą.

Vyskupas Pranas Karevičius valdė didžiulę Žemaičių vyskupiją. Jos dalis, apėmusi 100,000 katalikų, teko Latvijai, o dar kitą užėmė lenkai. Didžioji dalis liko Lietuvos valdžioje: 32 dekanatai, 346 bažnyčios, 662 kunigai su 1 milijonu 215,000 tikinčiųjų.

Vilniaus ir Žemaičių vyskupijos priklausė Mogilevo arkivyskupui, esančiam Petrapilyje. Suo juo negalima buvo susisiekti dėl komunistų okupacijos.

Seinų vyskupija prieš 1914 m. karą turėjo 604,945 katalikus. Po karo Lietuvos pusėj liko 11 dekanatų, 86 bažnyčios su 193 kunigais ir apie 320,000 tikinčiųjų, kuriuos valdė iš Seinų lenkų ištremtas vysk. Antanas Karosas. Jis teisiškai priklausė Varšuvos arkivyskupui, su kuriuo negalėjo susirišti dėl visai nutrūkusių Lietuvos su Lenkija diplomatinių santykių.

Atgauto protestantiško Klaipėdos krašto 4 parapijos su 8,000 katalikų ir 6 kunigais buvo Varmijos vyskupo Augustino Bludau žinioje.

Viršpateikti daviniai ryškiai rodo, kad suskaldytos, be vienijančio centro Lietuvos vyskupijos laukte laukė pertvarkančios rankos. Savistovios bažnytinės provincijos kūrimo ir konkordato su šv. Sostu reikalas pilniausiai pribrendo. Deja, nuo 1921 iki 1925 m. Lietuvoj buvęs apaštališkasis vizitatorius — delegatas arkiv. Antoninas Zecchini dėl sa-

votiškų nusiteikimų minėtų reikalų vykdymą atidėliojo. Taip pat ir Lietuvos vyriausybė, užsiėmusi sunkia diplomatine kova dėl sostinės Vilniaus bei Klaipėdos ir turėdama apsciai rūpesčių atsikuriančios valstybės viduje, tinkamo dėmesio į konkordato paskubinimą neatkreipė.

Tuo tarpu 1925 m. vasario 10 d. lenkų konkordatas Vilniaus arkivyskupiją pastatė šalia kitų Lenkijos arkidiecezijų. Lietuvoj pakilo didžiulė audra. Pagaliau 1925 m. gegužės mėnesį diplomatiniai santykiai su Vatikanu nutrūko. Ši rimta padėtis bažnytinio gyvenimo pertvarkymą dar labiau vertė pagreitinti. Vysk. P. Karevičius 1925 m. spalio 13 d. prašė šv. Sostą iš Žemaičių vyskupijos padaryti dvi. Bet to neužteko. Todėl lapkričio 2 d. vyskupai vėl kreipėsi į Popiežių prašydami ne tik steigti naujas vyskupijas, bet ir įkurti bažnytinę Lietuvos provinciją.

Steponas Matulis, MIC.

Dievas gyvena mumyse

Kun. J. Prunskis

DVASINIO gyvenimo mokytojas tėv. Pegmayer teisingai kalbėjo: — Tobulos mielės trumpiausias kelias yra visada jausti, kad Dievas yra su mumis. Ši mintis nuvarys nuo mūsų nuodėmės, o taipgi nebus kada išsiblaškyti kitais dalykais bei skūstis ir murmėti. Jutimas Dievo buvimo su mumis — anksčiau ar vėliau ves mus į tobulumą.

Du keliai nutolti nuo Dievo

Garsus rašytojas Raoul Plus mus mokina, kad yra du keliai nutolti nuo Dievo: nuodėmė ir išsiblaškymas. Taigi, abiejų tų dalykų reikia vengti, o prisiminimas Dievo buvimo su mumis to išvengti labai padeda.

Reikia jausti Dievo buvimą ne tik su mumis, bet ir mumyse. Labai teisingai mus moko šv. Povilas Nuo Kryžiaus:

— Tikėjimas mus moko, kad mūsų širdis yra didelė šventovė, nes ji yra Dievo Bažnyčia ir šv. Trejybės buveinė. Dažnai lankykite šią šventovę. Žiūrėkite, ar joje yra uždegtos lempos — tikėjimo, vil-

ties ir meiles. Stiprinkite, gaivinkite savo tikėjimą. Kai jūs skaitote, vaikštote, net valgote ar einate gulti ar keliatės — vis sužadinkite meilės jausmus prie Dievo.

Paprastai, bet su meile

Dar septynioliktame šimtmečio dvasinio gyvenimo vadovėliai žmonėms priminė, kaip naudinga paprastai, bet su meile prisiminti, kad Dievas yra mumyse.

Sakoma — atsiminti paprastai, tai yra — nereikia čia turėti nei vaizdų, nei kokių aktų daryti, nei daug protauti, o tik trumpai širdį pakelti, ir tai nesutrukdus mūsų užsiėmimų, priešingai — dar padeda, nes sužadina ramybę ir pasitikėjimą.

Sakome — su meile prisiminti Dievą esant mumyse. Tai nereikia, kad reikia daryti kokius ypatingus Dievo meilės aktus; ne — jau mūsų noras. Jam patikti bus didžiausias mūsų meilės pareiškimas.

Kaip vaikai į tėvą

Svarbu tik, kad visada jaustume Dievą esant mumyse. Kaip to pasiekti iškalbingai mums pasako šv. Teresė savo knygoje "Tobulybės kelias". Ji rašo:

— Šv. Augustinas mums pasakoja, kaip jį, ilgai jį ieškojęs Dievo tuose dalykuose, kurie mus supa, pagaliau atrado

kad jį supranta mažiausi mūsų lūpų pajudėjimai, paslapčiausią mūsų kalbą. Nereikia mums sparnų, kad Jį surastume — tik pasitraukime į nuošalumą ir pažvelkime į save — jis čia gyvena. Kalbėkime į Jį su dideliu nusižeminimu, bet drauge ir su meile, kaip vaikai į tėvą, Jam su pasitikėjimu išsakydami savo

PROF. STASYS SALKAUSKIS,
surašęs Ateitininkų gyvenimo ir veikimo programą. Ateitininkai šįmet švenčia 40 metų sukaktuves nuo savo veikimo pradžios.

Jį savo viduje. Apmąstykite jo žodžius, nes sielai, kuri turi sunkumų susikaupti (o kas jų neturi) — visada naudinga suprasti šią tiesą: nėra jai reikalo pakilti iki Dangaus, kad galėtų pasikalbėti su savo dieviškuoju Tėvu ir prie Jo rasti savo džiaugsmą; Jis yra taip arti mūsų,

skausmus, prašydami Jį pagalbos, prisipažindami, kad mes nėsame verti nešioti Jo vaikų vardą.

Ir kitų širdyse

Tačiau, iš kitos pusės, žinodami, kad Dievas gyvena mūsų širdyse, mes jaus-

kime, kad Dievas gyvena ir kitų širdyse, kad mes esame apsupti, kaip tais gyvaisiais tabernakuliais, kurie mums primena Tris Dieviškuosius Asmenis.

Taigi mūsų tvirtybė yra nuolatinis stiprinimas ryšio su Dievu mumyse. Gražiai palaimintasai Leoiardas de Port-Maurice yra išsireiškęs:

— Mano pašaukimas, tai tarnyba ir vienatvė: tarnyba — nuolat būti užsiėmusiam dėl Dievo, o vienatvė, kad nuolat būčiau užsiėmęs su Dievu. — Tuose žodžiuose mes jaučiame tą, ką jausdavome giedodami galingą giesmę:

— Dievas yra mūsų prieglauda ir stiprybė...

Klausimai ir atsakymai

Baigiasi šventieji metai ir kartu su jais reta proga pelnyti atlaidus už mirusius. Yra žmonių, kurie dėl nesveikatos ar dėl senatvės normaliai negali lankyti bažnyčios, todėl negali pasinaudoti progomis, kai tikintieji busais aplanko keletą bažnyčių viena diena. Malonėkite paaiškinti, ką daryti tiems, kuriuos nors nėra likimas pririšęs prie lovos, bet kurie nepajėgia su sveikaisiais paekskurusoti po bažnyčias.

Tokiu atveju, kokį čia mini paklausėjas, mums atrodo, kad užtektų, jog jis arba ji aplankytų keturis kartus savo bažnyčią ar koplyčią, kurioje jie klauso sekmadieniais šv. Mišias. Šitaip mus galvoti verčia ta aplinkybė, kad nustatymą kurias bažnyčias reikia lankyti padaro vietos vyskupas. Ir rašantis šį atsakymą asmuo žino bent vieną vyskupiją JAV, kur atlaidams gauti užtenka aplankyti keturis kartus savo parapijos bažnyčią. Kur yra vyskupo nurodyta, kurias bažnyčias reikia aplankyti, tas nurodymas galioja tiems žmonėms, kurie iš tikrųjų gali jį išpildyti. Tiems gi, kuriems ši sąlyga dėl rimtos priežasties yra persunki, gali ją išpildyti lengvesniu būdu. Bažnyčia nenorės, kad ne dėl savo kaltės jie jurbiliejinių atlaidų nustotų.

Šia proga norime pakartoti dar jurbiliejinių atlaidų sąlygas: 1) išpažintis, 2) Komunija, 3) keturis kartus aplankyti bažnyčią, sukalbant kiekvieną kartą šias maldas: a) Penkis "Tėve mūsų", "Sveika Marija" ir "Garbė Dievui Tėvui"; b) vienas "Tėve mūsų", "Sveika Marija" ir "Garbė Dievui Tėvui" šv. Tė-

vo intencija. c) Vienąsyk "Tikiu", d) tris kartus "Sveika Marija" ir atsišaukimas: "Taikos karaliene, melskis už mus". Visą užbaigti maldele: "Sveika karaliene".

Šiuos atlaidus galima paaukoti už mirusius asmenis, bet už kiekvieną asmenį atskirai atliekant visas atlaidų sąlygas.

Ar būtina atlikti išpažintį iš viso gyvenimo ir atliekant tokią išpažintį ar reikia pakartoti jau seniau išpažintas nuodėmes?

Niekada nėra būtina atlikinėti išpažintį iš viso gyvenimo, išskyrus tą atsitikimą, kada buvo atlikta šventvagiška išpažintis gyvenimo pradžioje. Tada iš tikro reikia atlikti išpažintį iš viso gyvenimo nuo paskutinės geros išpažinties. Yra be to keletas atvejų, kada dar yra patariama atlikti tokia visuotinė išpažintis, nors žmogaus sąžinė to ir nereikalauja. Tai yra tada, kai žmogus stoja į kunigų ar vienuolių luomą, ar šiaip kokį svarbų gyvenimo posukį išgyvena. Pav., nieko nebūtų galima pasakyti prieš, jeigu kas prieš vesdamas ar tekėdama atliktų išpažintį iš viso gyvenimo. Kartais nuodėmklausis gali leisti atlikti išpažintį iš viso gyvenimo ir tada, kai žmogus turi kokių sąžinės abejonių. Tačiau apie reikalingumą tokios išpažinties geriausiai yra palikti spręsti nuodėmklausiui. Jis, būdamas bešališkas, galės geriau nuspręsti, ar tokia išpažintis prisidės prie žmogaus sąžinės nuraminimo. Į tokį nuodėmklausio nusprendimą reikia žiūrėti su didele pagarba ir nemanyti, kad jis tokį ar kitokį nusprendimą padarė mūsų sąžinės gerai nepažinęs.

MARIJONŲ MISIJŲ KUOPA

MARIJONŲ Misijų Kuopa buvo įsteigta 1933 m. prieš šv. Kalėdas Marianapolyje. Ją įkūrė Kun. J. Kuprevičius, MIC., tuomet dar jaunas klierikas-studentas.

1934 m. Rugsėjo 16 d. minėta Misijų Kuopa buvo perkelta ir pradėjo veikti TT. Marijonų Seminarijoje, Clarendon Hills, Illinois. Daug šiandieninių tėvų marijonų yra buvę Misijų Kuopos pionieriais; šiandien jie laikomi Kuopos garbės nariais.

Kokios priežastys paskatino įsteigti Misijų Kuopą? Jų buvo dvi: pagalba misijoms ir sieloms skaistykloje. Kuopos šūkis: "Švenčiausioji širdis pasauliui ir pasaulis švenčiausiajai širdžiai."

Misijų Kuopos rėmėjai yra visi tie, kurie gelbsti Misijų kuopai maldomis, aukomis ar darbu. Dėl to jie naudojami mėnesinėmis Misijų kuopos šv. Mišiomis, kasdieninių maldų vaisiais ir kitomis dvasinėmis Misijų kuopos dovanomis. Broliai-klierikai (Misijų Kuopos nariai) yra pasižadėję kasdien melstis misijų intencija, už sielas skaistykloje ir už visus rėmėjus. Šiam tikslui broliai paaukoja daug valandų iš savo laisvalaikio.

Per paskutiniuosius 18 m. Misijų Kuopa turėjo sėkmingų ir sunkių momentų, tačiau, padedant rėmėjams savo gausiomis aukomis, misijų veikla galėjo būti tęsiama. Tik vienas Dievas žino, kiek sielų buvo misionierių nuvesta į amžinąjį gyvenimą. Jie tai galėjo padaryti dėl to, jog misijos gavo reikalingą pagalbą. Ir tu, mielas skaitytojai, savo materialine parama padėjai įvykdyti Dievo valią.

Misionieriai noriai atsižada visko: ir namų, ir šeimos, ir draugų, kad galėtų dirbti tarp pagonių, kurie jų darbų neįvertina. Jų pasiaukojimas tęsiasi vi-

są gyvenimą. Jie neturės atilsio, kol Jėzaus Kristaus karalystė netriumfuos kiekviename pasaulio užkampyje. Jie beveik neturi nieko, ką galėtų vadinti savo nuosavybe. Mes dažnai nesuprantame, kaip jiems brangi nors ir mažiausia auka ar trumpiausia maldelė.

Benediktas Gvazdauskas, MIC.

* * *

Mūsų pastogėje

— **Pirmasis Misijų Kuopos susirinkimas** šiais mokslo metais Tėvų Marijonų Seminarijoje Clarendon Hills, Ill. įvyko rugsėjo 30 d. Susirinkimo metu buvo išrinkta šios sudėties Misijų Kuopos valdyba 1951 — 1952 m.: P. Cibulskis, MIC., pirmininkas, B. Gvazdauskas, MIC., sekretorius, ir R. Balnis, MIC., išdininkas.

— **Lapkričio 4 d. įvykusiame Misijų Kuopos susirinkime** kalbėjo kun. M. Jodka, MIC. Prelegentas papasakojo savo įspūdžius iš kelionės Pietų Amerikoje pereiną vasarą.

— **Neseniai Tėvų Marijonų Seminarijoje** lankėsi J. E. vysk. Vincentas Brizgys, lydimaš kan. dr. J. Končiaus. Garbingasis svečias pietų metu pasakė kalbą, atkreipdamas dėmesį į reikalą ruošti lietuviams misijų darbui pirmiausiai atkursimoje Lietuvoje, Rytprūsiuose ir kaimyniniuose kraštuose: Rusijoje, Gudijoje, Latvijoje ir kt.

Iš misijų pasaulio

Sesuo Alma Julia Le Duc, Pakistano Misijų medicinos asistentė, kilusi iš Cleveland (Ohio), pati pastatė Rawalpindi Junjab ligoninę. Kadangi apylinkėje nebuvo galima gauti plytų, Sesuo pati jas pagamino, pati organizavo vandens atvedimą iš slėnio į Jujab aukštumą, pati atliko statybos kontraktoriaus darbus, ir dabar savo rankomis pastatytą 5,000 lovų ligoninę sėkmingai administruoja.

LAIŠKAI IŠ PRAGARO

C. S. Lewis

2.

Mano Mielas Griežle,

Aš labai ir labai apgailestauju, kad tavo pacientas pasidarė kataliku. Dėlto neugdyk vilties, kad tau pasiseks išvengti baismės, priklausančios tokiu atveju kiekvienam velniui. Tačiau dabar mes turime daryti visa, ką tik galima padaryti šiose aplinkybėse. Nėra reikalo nustoti vilties. Šimtai tokių kovertitų, trumpai pasisvečiavę Priešo stovykloje, šandien yra vėl pas mus. Nes visi tavo paciento įpročiai: tiek kūniški, tiek protiški, dirba dar mūsų naudai.

Vienas iš didžiausių mums sąjungininkų šiose aplinkybėse bus pati Bažnyčia. Tik nesuprask manęs klaidingai. Aš čia turiu galvoj ne tą Bažnyčią, kuri yra išsitęsusi per amžius, išplitusi visose vietose ir įsišaknijusi amžinybėje. Ji yra baisi, kaip gerai ginkluota kariuomenė. Ir aš prisipažįstu, kad jos regėjimą nėra lengva pernešti net patiems didiesiems mūsų gundytojams. Tačiau mūsų laimei šis amžinos ir nenugalimos Bažnyčios vaizdas yra visai nematomas panašioms žmonėms. Viskas, ką tavo pacientas mato, yra tik nebaigtas statyti gėdingas gotiškas statinys naujų statybų rajone. O kai jis įeina jo vidun, prie durų jį pasitinka vietinis pirklys riebia veido išraiška ir siūlo jam mišiolėlį, kurio tekstų ten iš jų niekas nesupranta, arba kokį nudėvėtą giesmynėlį, kuriame giesmės yra visai prastos ir dar labai mažomis raidėmis atspausotos. O kai jis atsisėda į suolą, ir apsidairo aplinkui, šalia savęs jis pamato tuos žmones, kurių iki šiol jis vengė net ir susitikti.

Į šiuos jo kaimynus tu dėk daug vilčių. Tu neleisk jam nuolat mąstyti apie "Mistinį Kristaus Kūną" bet daugiau jo mintis kreipk į tuos veidus, kuriuos jis mato prieš save esančiame suole. Faktiškai mums nelabai svarbu, koki žmonės toje "lonkoje" sėdi. Tu pats, be abejo ži-

nai, kad vienas iš jų ten yra didis kovotojas Priešo stovykloje. Bet tas mums nesvarbu. Tavo pacientas mūsų Žemybių Tėvo dėka daug ko neišmano. Bet jis tuoj pastebės, kad kaikurie jo kaimynai giedodami išeina kiek iš tono, arba kuris nors iš jų turi girgždančius batus, arba nukarusį pagurklį, arba senos mados drabužius...Juos stebėdamas jis labai lengvai prieis minties, kad jų religija yra irgi tokia prasta, kaip ir jų išorė. Tavo pacientas dabar mano, kad jis turi labai dvasingą krikščionybės supratimą, bet iš tikrųjų, tas jo supratimas yra tik labai spalvotas. Kai jis mąsto apie krikščionybę, tai jo galva pasidaro pilna togų, sandalių, atgailos drabužių ir kitokių iškilmingų ženklų. O kai jis bažnyčioje randa žmones su paprastais šių laikų gatvės drabužiais, tai, nors visai nejučiomis, tas jam apsunkina krikščionybės supratimą. Niekad neleisk jam iš to sunkumo išsinarplioti. Niekad neleisk jam savęs klausti: o kaip jis norėtų, kad tie žmonės atrodytų? Laikyk jo galvoj viską sąmyšių ir tu paskui galėsi linksmin-tis visą amžinybę leisdamas jam po truputį pažinti kai kurias tiesas, nudažytas būdingos pragaro šviesos.

Tik netinginiauk ir gerai išnaudok tuos apsvylimus ir nupuolimus, kuriuos pacientas išgyvens pirmomis savaitėmis po grįžimo į Bažnyčią. Juos išgyvena visi. Priešas leidžia tiems apsvylimams įvykti visų žmogaus užsiėmimų pradžioje. Apsivylimą išgyvena vaikas, kai jis, sužavėtas pasakomis apie Odisejo keliones, stveriasi mokytis graikiškai. Jį išgyvena įsimylėjusieji, kai jie po vedybų, gyvendami kartu, pradeda iš tikro mokytis vienas kitą mylėti. Visose gyvenimo srityse galima pastebėti tą perėjimą iš svajonių pasaulio į darbingą veikimą. Trokšdamas didesnės žmonių laisvės Priešas nesistengia juos pasitikti didesniais jausmais ir stipresniais įpročiais. Jis nori, kad jie į tikslą eitų "savo jėgo-

mis". Bet čia kaip tik ir yra gera proga mums įsiterpti. Priešas šios rizikos prisileidžia dėl to, kad jis turi keistą fantaziją, iš tų pasibjaurėtinų žmogiškųjų padaryti tai, ką jis vadina laisvais mylėtojais, savo tarnais, net savo sūnumis. Matai, net "sūnaus" žodį jis vartoja savo įsisenėjusioje meilėje, per kurią visas dvasinis pasaulis yra pažeminamas sujungiant jį nenaturaliais ryšiais su tais dvikojais gyvuliais. Ir iš tikro, čia pat glūdi ir didysis mūsų pavojus. Jeigu per šias pradžių sausras pasiseka žmonėms laimingai praeiti, tai jie pasidaro mažiau priklausomi nuo jausmų ir daug sunkiau prieinami gundymui.

Iki šiol rašydamas aš turėjau galvoj, kad žmonės, sėdį gretimame suole, neduoda jam jokio protingo pagrindo papiktinti. Bet jeigu jie duoda ir papiktinimų, tai tavo uždavinys labai palengvėja. Jeigu ta moteris su keista skrybėle niekad neatsitraukia nuo bridžo lošimo, ir jeigu tas vyras su girgždančiais batais yra sukčius ir šykštuolis, tai tu tik sudaryk sąlygas, kad pacientas tai sužinotų. Bet tu kiek įmanydamas saugok, kad jo galvoj neiškiltų šitokia mintis: "Jeigu aš, nepaisant visų savo silpnybių, galiu visdėlto save laikyti šiokių tokių krikščioniu, tai ar gali visos tos šalia manęs sėdinčių žmonių ydos įrodyti, kad jų tikėjimas yra tik veidmainybė ir paviršutinybė"?

Tau gal būt atrodys, kad negalima išvengti, jog tokia aiški mintis neateitų žmogui į galvą. Bet tai yra galima, mielas Griežle! Ir tikrai yra galima! Tik elkis su juo atitinkamai ir ji neateis. Tavo pacientas juk dar nėra toks, kaip tie, kurie yra ilgai išbuvę kartu su Priešu. Jis dar neturi jokio tikro nusižeminimo. Tu nepaisyk ką jis plepa apie savo nuodėmingumą, vistiek, nors ir atsiklaupęs. Tai yra tik papūgos plepalai. Savo gilumoje jis dar mano, kad leisdamas save atversti jis yra labai daug gero padaręs Priešui. Jam atrodo, kad ateidamas į Bažnyčią kartu su visais šiais praščiokais, jis yra jau įgyvendinęs labai didelį nusižeminimą. O tu šią jo galvosena

palaikyk jame taip ilgai, kaip tik tu gali.

Tave mylintis dėdė

Sraigtas

**Marijonų Bendradarbių Draugijos
Garbės Narė**

A. † A.

BARBORA KUČIUS

A. a. Barbora pasimirė Viešpatyje spalį 25 d., 1951 m. Palaidota šv. Kazimiero kapinėse Chicago, Ill. Gyveno 1336 S. 50th Ave., Cicero, Ill.

Tėvai Marijonai už a. a. Barboros sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jos sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

**Marijonų Bendradarbių Draugijos
Nuolatinis Narys**

A. † A.

JURGIS BULAVAS

A. a. Jurgis pasimirė Viešpatyje spalį 19 d., 1951 m. Palaidotas šv. Kazimiero kapinėse Chicago, Ill. Gyveno 11035 S. Spaulding Ave., Chicago, Ill.

Tėvai Marijonai už a. a. Jurgio sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jo sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

**Marijonų Bendradarbių Draugijos
Nuolatinis Narys**

A. † A.

JUOZAS POCEVIČIUS

A. a. Juozas pasimirė Viešpatyje spalį 28 d., 1951 m. Palaidotas šv. Kazimiero kapinėse Chicago, Ill. Gyveno 10012 Exchange Ave., Chicago, Ill.

Tėvai Marijonai už a. a. Juozo sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jo sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

ŽINIOS iš katalikiškojo pasaulio

• **Konsekruota Detroito katedra.** Lapkričio 17 d. pirmą kartą Detroito 250 metų istorijoje, buvo konsekruota katedra. Blessed Sacrament katedra buvo baigta tik šiemet, kada buvo dadėti du milžiniški bokštai. Ceremonijose šį šeštadienį dalyvavo keturi kardinolai, 8 arkivyskupai, 97 vyskupai ir sufraganai, 75 pralotai ir šimtai kunigų. Ceremonijos prasidėjo penktadienio vakare, kunigams atliekant visos nakties vigiliją. 6 val. ryte, šeštad., įvyko keturių valandų konsekracijos aktas. 10 val. ryte, J. E. Kardinolas Mooney atnašavo iškilmingas padėkos mišias minint sidabrinį vyskupystės jubilėjų. Ceremonijos buvo duodamos per televiziją.

• **Krikščioniško mokslo draugijos suvažiavimas Chicagoje.** Tūkstančiai atstovų šiuo metu yra suvažiavę į Krikščioniško Mokslo draugijos kongresą Chicagoje. Svarstomi būdai, kaip sustiprinti krikščioniškų idėjų skleidimą tarp moksleivių, studentų, tarp jaunimo, kariuose, kaip pagyventi organizacijų veiklą, kaip patobulinti darbą katalikų mokyklose parapijose.

Sekmadienyje vysk. F. Sheen ir kardinolo Stritch stadijume klausė 25,000 žmonių.

Kongrese dalyvauja daug jaunimo. Ketvirtadienio vakarą kalbėjo rašytojas, "Reader's Digest" redaktorius F. Cursler, kurio knyga "The Greatest Story Ever Told" yra viena iš labiausiai skaitomų knygų Amerikoje. Rašytojas kėlė mintį, kad visi turime daugiau domėtis šv. Raštu, jį studijuoti ir pagal jį gyventi.

Pamaldos stadijume vyko prie Piiaus X paveikslas, kuris yra krikščioniško mokslo draugijų įkūrėjas. Paveikslą nupiešė lietuvis dailininkas Albinas Bielskis.

• **Mirė Peorijos Arkivyskupas.** 1951 m. lapkr. 10 d., 6 val. ryte mirė Peorijos, Ill., arkivysk. Juoz. Šlarman'as. Mirė staiga nuo širdies atakos. Tik vakare bu-

vo grįžęs iš Chicagos. iš Katalikų kongreso.

A. a. J. Šlarman gimė Breese, Ill., 1879 m. iš gausios šeimos. Universiteto mokslus išėjo Europoj (Insbruke, Romoj) ir įsigijo 2 daktaratu: filosofijos ir bažn. teisių.

1930 m. Msgr. Schlarman buvo įšventintas vyskupu ir paskirtas į Peoriją. Šiais metais šv. Tėvas suteikė jam Arkivyskupo titulą. Per tuos 21 vyskupavimo metus yra nuveikęs tiek, kad Peorijos vyskupija ir Kat. Bažnyčia amžinai neužmirš.

Vaikų ir senelių prieglaudos, pradžios bei aukštesnės mokyklos, o taip pat ligoninės tai buvo jo nuolatinis rūpestis. Tam tikslui sunaudavo daug milijonų dolerių.

Bažnytines apeigas ištobulino iki aukščiausio laipsnio.

Arkiv. Schlarman nepamiršo ir dipukų. Neseniai buvo skelbta spaudoj, kad Peorijos vyskupija priglaudė 700 dipukų ir jų tarpe 18 kunigų.

Tenka pažymėti, kad a. a. Arkivyskupas, ar tai susirinkimuose ar tai bažnyčiose, dažnai primindavo Lietuvą ir jos tragišką būklę dėl komunistinio pavergimo.

Vysk. V. Brizgys ir prel. B. Urba šv. Jurgio parapijos klebonas, nuvyko į Peoria, Ill., kur dalyvavo vyskupo Schlarmano laidotuvėse.

* * *

ŽINIOS IŠ LIETUVIŠKOJO PASAULIO

• **Ateitininkų 40 metų jubilėjaus iškilmės Chicagoje** prasidėjo iškilmingomis pamaldomis naujai išdažytoje šv. Kryžiaus bažnyčioje. Pamaldas laikė ir pamokslą pasakė vysk. V. Brizgys. Iškilmių posėdis įvyko šv. Kryžiaus parapijos salėje, kur buvo išklaudyta vyr. Ateitininkų vado Prof. Dr. Damušio programinė kalba. Jis pareiškė, kad Ateitininkija turi likti ištikima savo didiesiems idealams, kuriuos išreiškia jų šūkis: Visa atnaujinti Kristuje. Įvairios

kompromisinės pažiūros, kurios neina šia kryptimi, nėra ateitininkiškos pažiūros. Vyr. Vadas pareiškė mintį, kad mes dar vis permažai reikšmės skiriame tiems didiesiems žmogaus gyvenimo tikslams palyginus su vadinamais praktiškaisiais tikslais.

Vysk. Brizgys savo sveikinimo žody pareiškė džiaugsmą, kad Vyr. Vado pareikštos mintys visiškai sutiko su jo pažiūromis.

Po gausių sveikinimų, kuriuos pareiškė įvairūs asmenys ir organizacijos, iškilmės buvo perkeltos į koncerto salę. Koncertą — Akademiją gražia kalba pradėjo prof. Sužiedelis, nušviesdamas idejinių ateitininkijos kovų istoriją. Labai sekmingai išpildė koncertinę programą solistai: St. Baranauskas, Iz. Motiekaitienė, smuikininkas A. Paukštys ir pienistas bei kompozitorius Vl. Jakubėnas.

● **Kun. Mykolas Tamošiūnas**, salezietis, atvykęs iš Kolumbijos į JAV svečiuojasi pas savo gimines ir lanko kultūrinės lietuvių įstaigas. Jis buvo atsilankęs ir "LAIVO" redakcijoje. Mūsų skaitytojams jis pažadėjo straipsnį apie Kolumbijos religinį gyvenimą.

Kun. Mykolas Tamošiūnas yra vienas iš tų paslaptinių geradarių, kurie savo garantijomis pārkvietė į Kolumbiją keletą šimtų lietuvių ir pasinaudodamas savo plačiomis pažintimis bei įtaka, daugumai iš jų parūpino darbą inteligentiškose profesijose.

Kun. Mykolas Tamošiūnas jau 16 metų gyvena toje gražiųjų gėlių orchidėjų sostinėje. Jis ten leidžia gražiai iliustruotą žurnalą "Kolumbijos Lietuvis." Šio žurnalo 4 numerį puošia didelė Kolumbijos nunciiaus fotografija. Po fotografija yra paties nunciiaus ranka parašyti lietuviški žodžiai: "Lietuva, Tėvynė mūsų...". Nuncijų A. Samorė daug lietuvių atsimenta iš tų laikų, kai jis buvo Kaune.

● **Tretininkų konferencija.** Chicagos ir apylinkės Amerikos lietuvių tretininkų šv. Kazimiero provincijos konferencija įvyko šv. Jurgio parapijoje lapkričio 11 dieną. Ją atidarė kun. K. Butkevi-

čius, OFM. Pirmininkavo prel. B. Urba, o sekretoriavo A. Prunskytė. Į Garbės prezidiumą buvo pakviesti kongregacijų pirmininkai ar juos atstovaujantieji. Paskaitą skaitė kun. dr. B. Grauslys, OFM. Konferencijoje dalyvavo vienuolikos parapijų tretininkų kongregacijos. Bendri pietūs ir nuoširdi posėdžio eiga visiems paliko neišdildomą įspūdį.

● **Medellino lietuviai Kolumbijoje meldžiasi, kad būtų palengvinti jų keliai į Dievą.** Medellin'o lietuviai š. m. rugsėjo mėn. 9 d. dieną savo tautinius ir asmeninius siekimus paaukojo Nekalčiausios šv. Panelės Marijos širdžiai, atsiduodami Jos rūpestingai globai, prašydami Jos pagalbos, kad palengvintų jų kelius į Dievą.

Medellino lietuviai yra pastebėję skaudžią tiesą, kad "mūsų tautos nelaimių priežasčių nereikėtų jieškoti vien politiniuose ar geografiniuose veiksmuose. Nepriklausomybės laikais nuostabiai kylančios civilizacijos ir kultūros paunksnyje ėmė nustoti gajumo, dargi pradėjo blėsti mūsų religinė dvasia. Šimtmečiais katalikiškosios Lietuvos šeimos židiny išsaugotas ir išugdytas religinis jausmas netobulėjo lygiagrečiai su medžiaginiaisiais atsiekimais."

"Su liūdėsiu reikia konstatuoti, kad daugumo aktingiausių ir veržliausių mūsų tautos narių, kurie šiandien yra išblaškyti po visas pasvietes, į savo šviežiai sukurtus lizdus nenusivežė per daug kupinas širdis tų dvasiškų vertybių, kuriuos lietuvių tautą, jos amžių kančių kelyje, išgelbėjo religiniu ir tautiniu požiūriu. Mes su savimi nusivežėme pirmoj eilėj nenumalšomą troškulį medžiaginių vertybių, nustumdami į antrą eilę, ar net visai pamiršdami savo tradicinius religinius ar net tautinius siekimus. Po eilės metų mūsų patirti medžiaginiai nedatekliai, net skurdas, dar ryškesnė spalvom nudažė medžiaginius blizgučius, į kuriuos puolėm išskėstom rankom, viską pamiršę."

Reikia tikėtis, kad po tokio gilaus savo kalčių išpažinimo padarytas pasiaukojimas bus Medellino lietuviams gausių Dievo malonių versmė.

Medal of Honor

Major General William F. Dean,
Berkeley, Calif.—Medal of Honor

Sergeant Charles Turner,
Boston, Mass.—Medal of Honor

Lieutenant Frederick Henry,
Clinton, Okla.—Medal of Honor

Private First Class Melvin Brown,
Mahaffey, Pa.—Medal of Honor

This is the season when you think of stars.
The one over Bethlehem. The ones on
Christmas trees.

But this year remember another star, too—
the one on the Medal of Honor. And
make a place in your heart for the brave,
good men who've won it. Men who,
oftener than not, made the final, greatest
sacrifice—so that the stars on your
Christmas tree, and the stars in your
country's flag, might forever shine
undimmed.

Right now—today—is the time to do
something important for these men who
died for you. You can, by helping to
defend the country they defended so far
“above and beyond the call of duty.”

One of the best ways you can make defense
your job, too, is to buy more . . . and more
. . . and more United States Defense Bonds.
For your bonds help strengthen America.
And if you make this nation strong
enough you'll create, and keep, the
peace for which men died.

*Buy Defense Bonds through the Payroll Savings Plan where you
work or the Bond-A-Month Plan where you bank. Start today!*

Peace is for the strong...Buy U. S. Defense Bonds

*The U. S. Government does not pay for this advertisement. It is donated by this publication in
cooperation with the Advertising Council and the Magazine Publishers of America as a public service.*